

*Párbeszéd egy ateista professzor
és egy muszlim diák között*

[Magyar – Hungarian – مجري]

Mane' Al-Hazmi

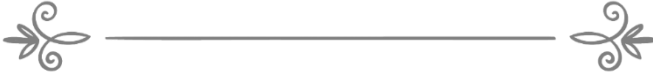
Fordította:

**EUROPEAN ISLAMIC RESEARCH CENTER
(EIRC)**

& Julia Gabriel

Elenőrizte: Gharabli Gabriella

﴿ حوار بين طالب مسلم وبروفيسور ملحد ﴾

مانع الحزبي

ترجمة:

المركز الأوروبي للدراسات الإسلامية

& جوليا جبريل

مراجعة: جبريلا غرابلي

ISLAM HOUSE

الإسلام أبرز وأعزّ وأجملّ الديّانات

ISLAMHOUSE.COM

THE LARGEST AND MOST AUTHENTIC
FREE REFERENCE TO INTRODUCE ISLAM
IN THE WORLD LANGUAGES

A következő jelenet egy oktatási intézményben történt.

„Hadd magyarázzam meg a tudomány problémáját Istennel...”

Az ateista filozófiaprofesszor megáll osztálya előtt, majd megkéri az egyik új diákot, hogy álljon fel.

- Ön muszlim, fiam, igaz?
- Igen, tanár úr.
- Tehát hisz Istenben?
- Természetesen!
- Isten jó?
- Igen! Isten Jó!
- Isten Mindenható? Isten mindenre képes?
- Igen.

A professzor tudja, mire akar kilyukadni, és gúnyosan elmosolyodik egy pillanatra.

- Van egy kérdésem a számodra: Mondjuk, van itt egy beteg ember, és te meg tudod gyógyítani. Te képes vagy rá. Fogsz neki segíteni? Meg fogod próbálni?
- Igen, tanár úr, megtenném.
- Tehát ön jó...
- Ezt nem mondanám.
- Miért nem mondaná? Ön segítene egy beteg és szenvedő emberen, ha képes lenne rá... Valójában a legtöbben ezt tennénk, ha képesek lennénk rá... Isten viszont nem.

[Nincs válasz.]

- Miért, ő talán megteszi? A bátyám muszlim volt, de meghalt rákban, pedig imádkozott Istenhez, hogy meggyógyítsa. Hogy lenne jó az ilyen Isten? Hmm? Tud erre felelni?

[Nincs válasz.]

Az idős férfi szimpatikus.

- Nos, ugye, hogy nem tud válaszolni?

A professzor iszik egy korty vizet az asztalán lévő pohárból, hogy időt adjon a diáknak, hogy pihenjen. A filozófiában kedvesnek kell lenni az újakkal.

- Na, kezdjük újra, fiatalúr. Isten jó?
- Ö... igen.
- A sátán jó?
- Nem.
- Honnan származik a sátán?

A diák belesült.

- Hát... Istentől...
- Igen. Isten alkotta a sátánt, talán nem?

Az idős ember ujjait vékonyodó hajába túrja, és a vigyorgó diákközönség felé fordul.

- Azt hiszem, elég jól fogunk ebben a szemeszterben szórakozni, hölgyeim és uraim!

Majd a muszlim fiatalemberhez fordul:

- Mondja meg nekem, fiam. Van a világon gonoszság?
- Igen, tanár úr.
- A gonoszság mindenütt jelen van, igaz? És nem Isten teremtett mindent?
- De igen.
- Ki teremtette a rosszat?

[Nincs válasz.]

- Van a világon betegség? Erkölcstelenség? Gyűlölet? Erkölcstelenség? Minden szörnyű dolog – létezik a világban?

A diák fészkelődik a helyén.

- Igen – mondja.
- Ki teremtette ezeket?

[Nincs válasz.]

A professzor hirtelen rákiált a diákra:

- **KI TEREMTETTE EZEKET? MONDJA MEG LEGYEN SZÍVES!**

A professzor közelebb megy a végső leszámoláshoz, és rámászik a muszlim arcára. Halk, elhaló hangon mondja:

- **Isten teremtette mindezt a rosszat, igaz, fiam?**

[Nincs válasz.]

A diák megpróbálja állni a professzor szilárd, tapasztalt tekintetét, de nem sikerül neki. Hirtelen az előadó sétálni kezdett az osztály előtt, mint egy idősödő, magabiztos partner.

Az osztály megbabonázva figyeli.

- **Mondja meg – folytatja – hogy lehet az, hogy Isten jó, ha ő teremtett minden rosszat az idő kezdete óta?**

A professzor a karjait lengeti, hogy megmutassa az egész világ gonoszságát.

- **Minden gyűlöletet, kegyetlenséget, fájdalmat, kínt, minden értelmetlen halált és borzalmat, minden szenvedést az egész világon ez a jó Isten teremtette – talán nem így van, fiatalember?**

[Nincs válasz.]

- **Nem látja, mindenhol ez van? Mi? – a professzor szünetet tart – Tényleg nem látja?**

A professzor ismét a diák arcába hajol, és azt suttozja:

- **Isten jó?**

[Nincs válasz.]

- **Hisz Istenben, fiam?**

A diák hangja cserbenhagyja, ahogy rekedten mormogja:

- **Igen tanár úr, hiszek.**

Az idős férfi szomorúan megrázza a fejét.

- A tudomány szerint öt érzékszervvel rendelkezünk, amellyel meghatározzuk és megfigyeljük a minket körülvevő világot. Ön nem látta Istent, vagy talán igen?
- Nem, tanár úr, nem láttam.
- Akkor mondd el nekünk azt is, hogy hallottad vajon a te Istenedet?
- Nem, tanár úr, nem hallottam.
- Akkor talán érezte az Istenedét, ízlelte az Istenedét, vagy szagolta az Istenedét? Bármilyen érzékszervével tapasztalta Istent valaha?

[Nincs válasz.]

- Válaszoljon nekem, legyen szíves.
- Nem uram. Attól félek, nem érzékeltem.
- Attól FÉL... hogy nem?
- Attól, tanár úr.
- De mégis hisz benne?
- Igen...
- Ez a HIT! – A professzor bölcsen mosolyog az alattvalójára – A tapasztalati, ellenőrizhető, megmutatható protokoll szabályai szerint a tudomány azt mondja, hogy a te Istened nem létezik. Mit mondasz erre, fiam? Hol van most a te Istened?

[A diák nem felel.]

- Leülhet.

[A muszlim fiú leül, a látszólagos vereségtől megfélemlítve. Azonban „Allah segítségére és a győzelem közel van.”]

Egy másik muszlim diák, fejfedővel és szakállal, akinek már a megjelenése egyértelművé teszi, hogy muszlim, felemeli a kezét:

- Professzor úr, beszélhetek az osztályhoz?

A professzor oda fordul mosolyogva:

- Ó, egy másik muszlim az élvonalban! Úgy látom, egy fundamentalista! Jöjjön, fiatalember! Ossa meg velünk bölcsességét!

A muszlim fiatalember figyelmen kívül hagyja a professzor hangjában lévő szarkazmust. Körbenéz a teremben, megvárja, amíg mindenki figyel, majd a professzorhoz fordul:

- Tanár úr, néhány nagyon érdekes dolgot említett. Szeretném az engedélyét kérni, hogy ezeket a pontokat egyenként megvizsgáljam. Ezt a témát logikusan és tudományosan kell megvizsgálni, nem érzelemtől fűtve. Az első kérdés az ön kiindulópontja, az a doktrína, miszerint nincs Isten. Tehát az univerzum az Ősrobbanással keletkezett, majd az evolúció folyamata során megjelent az ember. Ön ebben hisz, igaz, professzor úr?
- Fiam, ez magától értetődik. Elég tudományos bizonyíték támasztja ezt alá. Hová akar kilyukadni?
- Ne siessünk annyira. Használjuk a logikát, az ésszerű érveket és a megfelelő tudományos módszereket. Bevezetésként arra szeretnék rámutatni, hogy a „doktrína” szót szándékosan használtam, mivel a pseudo-tudomány prédikátorai tulajdonképpen az ateizmust hirdetik, mint vallást. Van egy kérdésem az ön számára, professzor úr. A világunkban tűzijátékok, robbanóanyagok és bombák milliói léteznek. Hallott valaha arról, hogy valami magától felrobbant volna? Vagy elismeri azt, hogy attól, hogy az alkotórészek egy helyen vannak, még nem robban fel semmi, csak ha a megfelelő detonációs mechanizmus elindítja a robbanást? Tehát két tényezőnek kell jelen lennie, először: a megfelelő hozzávalók megfelelő arányban egy megfelelő környezetben, másodsor: valakinek el kell indítania a robbanást, akár egy gyufaszállal, akár egy pisztolylövéssel, akár egy elektromos szikrával. Például, ha valaki azt mondaná, hogy volt egy pisztolygolyó a kezében és magától

elindult, és megölt valakit, aki a közelben ült, lenne olyan tudós, aki elfogadná ezt a neveléses kijelentést?

- **Természetesen nem. Mit akar ezzel mondani?**
- Tehát ön azt akarja elhíttetni velünk, hogy az ősrobbanás, az a hatalmas durranás saját magától történt meg, hogy senki sem „nyomta meg a ravaszt”, vagy „gyűjtotta meg a gyufát”, vagy idézte elő az „elektromos szikrát”? Akkor magyarázza meg nekünk, hogy hogy nem történnek kisebb robbanások a világban külső behatás nélkül? A tudományos feltevéseknek megismételhetőnek kell lenniük, hogy elfogadottak legyenek.

A professzornak tátva maradt a szája, de nem jöttek ki szavak rajta.

- Azt is tudjuk, hogy tudományosan lehetetlen, hogy az anyag önmagát megteremtse. Vegyük ezt a faasztalt. Nem önmagától jött létre. Külső behatásra volt szükség ahhoz, hogy létrejöjjön. Még a fa sem önmagától jött létre. Egy magból származik, amely a földbe került, megeredt, és tápanyagot kapott. A magnak is volt forrása, és nem jöhetett létre önmagától. Meg tudja nekünk magyarázni, hogy jött létre az eredeti anyag – az az anyag, amelyet a pszeudo-tudomány prédikátorai szerint ez a rejtélyes ősrobbanás gyűjtött meg, hogy létrehozza az első élő anyagot? És az önök prédikátorai miért nem képesek reprodukálni ezt a jelenséget a laboratóriumban? Professzor úr, önnek tudnia kell, hogy bármilyen tudományos feltevés megismételhető kell, hogy legyen, hogy tudományos hitelességet kapjon.
- **Fiam, naiv elképzelés, hogy ezt létre lehet hozni. Az energia, amelyet az ősrobbanás felszabadított olyan nagy, hogy nem férhetünk hozzá, különben rég létrehoztuk volna ugyanezt a jelenséget.**
- Professzor úr, ön nem mondta el nekünk, hogy ki biztosította az alapvető hozzávalókat, és ön nem képes elmondani nekünk, hogy ki nyomta meg a gombot, vagy

húzta meg a ravaszt, vagy gyújtotta meg a gyufát, hogy az ősrobbanás létrejöjjön. Honnan származott ez a hatalmas energia, amiről ön beszél? Rajta, professzor úr, gondolkozzunk tudományosan! Igen, professzor úr, sok HITRE van szükség a pszeudo-tudomány prédikátorai doktrínáiban, hogy elhiggyük ezt az ősrobbanás-magyarázatot. Azt várja el tőlünk, hogy felejtjük el a tudományos módszereket és higgyük el ezt a hókuszpókuszt vak hittel a határozott tudományos alapelvek ellenében?

[Nincs válasz.]

- Ha nem haragszik, professzor úr, folytatnám az evolúció doktrínájával, ahogy a pszeudo-tudomány prédikátorai fennen hirdetik. Ön tisztában van vele, hogy nem találtak olyan maradványt, amely bizonyítaná, hogy az ember a majom leszármazottja, és folyamatosan kutatnak ez után az úgynevezett „hiányzó láncszem” után.
- **Igen, de van sok más bizonyíték...**
- Ne haragudjon, hogy félbe szakítom, professzor úr. Ön elismeri, hogy nincs közvetlen kapcsolat. Akkor azt is el kell ismernie, hogy nincsenek olyan maradványok, amelyek a majom emberré válásának a fokozataira utalnának. És biztos vagyok benne, hogy hallott a Piltdown hamisításról is, igaz, professzor úr?
- **Piltdown...? Piltdown...?**
- Hadd frissítsem fel a memóriáját, professzor úr. Angliában, egy Piltdown nevű helyen fossziliákat fedeztek fel. Ezek a maradványok olyan tulajdonságokat mutattak, amelyeket a pszeudo-tudomány és az ateizmus minden prédikátora keresett: az evolúciós lánc „hiányzó láncszeme” jellemzőit. Az egész világgal elhitették, még a szkeptikusokat is meggyőzték – amíg ki nem derült, olyan negyven évvel később, hogy valaki a tudós-prédikátor testvériségből „kezelte” előtte a maradványokat, hogy úgy tűnjenek, mintha tényleg a

„hiányzó láncszem” lennének. Egy hatalmas hazugság volt az egész, egy nagy csalás, amelyet az önök prédikátorai hamisítottak, hogy megpróbálják meggyőzni a világot, hogy az ateizmus vallása igaz, és hogy az ember a majomtól származik! Ha szüksége van még emlékeztetőre, elolvashatja a Dél-Afrikai Tobias professzor munkáit a hamisítás részleteiről.

A professzor arca hamuszürkére változott. Még mindig nem szólalt meg.

- És ha már a hamisításoknál járunk, professzor úr – tudja, mi az a plágium? El tudná magyarázni az osztálynak, hogy mi az a plagizálás?

A professzor habozva kezdi:

- **A plágium az, amikor valaki egy másik ember munkáját a sajátjaként mutatja be.**
- Pontosan. Köszönöm, professzor úr. Ha venné a fáradságot, hogy egy kis őszinte és becsületes kutatást végezzen, azt találná, hogy a nyugati népek plagizálták a muszlimok VALÓS tudományos munkáit, majd úgy adták elő, mint saját „felfedezéseik”, és ezek vezettek a modern tudományos fejlődéshez. Nem kell elfogadnia az én szavaimat. Csak írjon a „Tudományos Tanulmányi Központnak” Al-Humera Muzzammil Manzilnak Indiába, Dodhpur-ba, Aligarh-ba, és ők boldogan elküldik önnek az ide vonatkozó irodalmat, amely bizonyítja ezt az állítást.

Mostanra az osztály feszült figyelemmel követi a muszlim diák szavait, és sietve lejegyzik a címet.

- Menjünk vissza az evolúció doktrínájához, amelyet a pszeudo-tudomány prédikátorai rákényszerítettek a világra. Doktrínájuk gerince a „természetes kiválasztódás” koncepciója. Ez azt jelenti, hogy a fajok alkalmazkodnak a környezetváltozásokhoz alakban és

fiziológiában, majd ezeket a változásokat tovább örökítik a következő generációnak, lehetővé téve ezzel számukra a túlélést; míg azok a fajok, amelyek nem alkalmazkodtak, kihalnak. A klasszikus példa a dinoszauruszoké, amelyek nem tudtak versengeni a kisebb, mozgékonyabb állatokkal, amelyek csodálatos módon „kifejlődtek”, és így a nagyobb, lassabb állatok kihaltak, míg a kisebbek fennmaradtak. Az evolúció során az, amire nem volt tovább szükség, eltűnt, mint például a farkak és a karmok, és ezeket helyettesítették a farkatlan fajok, amelyeknek kezük van, amellyel fogni tudnak, míg ennek a végeredménye lett az ember. Ön ezt a doktrínát támogatja, igaz, professzor úr?

A szegény professzor nem tudja, hogy bólogasson, vagy ne bólogasson, mert nem tudja, honnan jön a következő sortűz!

- Rajta, professzor úr! Ez az evolúciós doktrína sarokköve, amellyel az önök prédikátorai a gyanútlan tömeg agyát mossák. Hívjuk ki a pszeudo-tudományt a valódi tudománnyal. Professzor úr, volt valaha olyan, hogy egy tudós egy új fajt hozott létre a laboratóriumában azért, hogy megváltoztatta a környezetét? Emlékezzen, a tudomány csak akkor fogad el egy hipotézist, ha az gyakorlatban reprodukálható.

[Nincs válasz.]

- Természetesen nem, annak ellenére, hogy biztos vagyok benne, történtek effajta kísérletek. Menjünk egy lépéssel tovább: mindannyian tudjuk, hogy a zsidók nagyon korán körülmélik a fiúgyermekeiket, a születésük után nem sokkal. Azt is tudjuk, hogy Ábrahám óta (béke legyen vele) a körülmélés gyakorlatának láncolata nem szakadt meg. Ennek eredményeképpen néhány öröklött betegség megszűnt. Minden olyan fiúcsesemő, aki örökölte a vérzékenységet, meghalt, tehát ez a betegség nem

örökítődött tovább a következő generációra. Egyetért ezzel, professzor úr?

A professzor határozottan bólogat, gondolva, hogy a téma neki kedvez.

- Akkor mondja meg, professzor úr, miután évezredekig gyakorolták a körülmetélést, a zsidó gyerekek miért nem születnek előbőr nélkül? Még ha az egész előbőr nem is tűnt el, az önök prédikátorainak természetes kiválasztódásról szóló doktrínája szerint, de legalább jelei kellene, hogy legyenek, hogy kisebb lett! Egyetért velem, professzor úr?

A szegény professzor csak mereven néz előre, nem tudja, mi találta el!

- Professzor úr, van gyereke?

A professzor megkönnyebbült a témaváltástól, és igyekszik visszaszerezni korábbi önbizalmát.

- **Igen. Van két fiam és egy lányom.** – A professzornak még mosolyognia is sikerült, mikor a gyerekeit említette.
- Professzor úr, ön szoptatta a gyerekeit, amikor csecsemők voltak?

Némileg meglepetten ettől a nyilvánvalóan buta kérdéstől, a professzor kitört:

- **Micsoda buta kérdés! Természetesen nem! A feleségem szoptatta őket.**
- Professzor úr, az ateista prédikátorok felfedeztek valaha olyan férfiakat, amelyek a gyerekeiket szoptatták?
- **Még egy buta kérdés! Csak a nők szoptatják a gyerekeiket.**
- Professzor úr, anélkül, hogy megkérném, vetközzön le, biztos vagyok benne, hogy önnek vannak mellbimbói, csak úgy, mint minden férfinak. Miért nem tűntek ezek el, mint fölösleges szervek? A természetes kiválasztódás doktrínája szerint ezeknek a haszontalan dolgoknak, mint

a férfiak mellbimbói, már évezredekkel – ha nem évmilliókkal – ezelőtt el kellett volna tűnniük! Professzor úr – a muszlim diák kedvesen beszélt, nem kiabált, és nem nyomta arcát a professzoréhoz – biztos vagyok benne, hogy megfelelő tudományos érvek, és nem pszeudotudomány alapján, egyet fog velem érteni, hogy az evolúció doktrínája csak egy nagy halom szemét.

A professzor arca számos színt vesz fel, és nem tud mást tenni, mint kétségbeesetten nagyokat nyelni.

A muszlim diák az osztályhoz fordult, és egy mosollyal a szája sarkában azt mondta nekik:

- Tulajdonképpen tovább lehetne menni, és kijelenteni, hogy aki abban hisz, hogy a majmoktól származik, az bizonyára egy majom!

Az osztálynak kell néhány pillanat, hogy felvegyék a fonalat a muszlim diák érveit követve, de amint sikerül, hangos nevetésben törnek ki.

Amikor a diákok abbahagyják a nevetést, a muszlim diák folytatja. A professzorhoz fordul:

- Annyi lyuk van az evolúció doktrínáján, mint egy szitán. Azonban az idő szalad, és nemsokára el kell mennem a mecsetbe imádkozni, úgyhogy nem vesszük át most az összes mítoszt. Térjünk át az erkölcs témájára, amit ön felvetett. Azonban előtte nézzük meg, mit mondott a bátyjáról, aki rákban halt meg. Ha ön mérges a halála miatt, ez nagy butaság. Az, hogy minden ember, sőt, minden élőlény meg fog halni, egy elfogadott tény, amelyben minden ember hisz attól függetlenül, hogy hisznek-e Istenben vagy sem, senki nem ellenkezhet valójában a halál folyamatával. Másodszor, nem lehet olyan naiv, hogy ellenkezzen a betegség folyamatával – akár rákról, akár más betegségről van szó – mint a halál folyamatának előjátéka. Ellenkezése abból a félreértésből

származik, hogy a „jóság” a szenvedés megszüntetését jelenti, és a szenvedés okozása „kegyetlenség”. Ha ez így lenne, akkor egyet kellene azzal értenie, professzor úr, hogy a legkegyetlenebb emberek a világon a kutatóorvosok, akik állatok ezreit kínozzák különböző módokon, hogy bebizonyítsák vagy megcáfolják az orvostudomány állításait. Ezek a kísérletek nem kegyetlenek? Ért engem, professzor úr?

A professzor elég rosszul néz ki. A muszlim diák odamegy hozzá, és ad neki egy kis vizet.

- Professzor úr, kérdezek öntől egy magától értetődő kérdést. Ön ismeri a vizsgákat – a diákoknak tesztet kell írniuk, hogy átmenjenek, és felsőbb szintre léphessenek.

A professzor bólint.

- A diáknak áldozatokat kell hoznia, talán el is kell költöznie otthonról, hogy egyetemre vagy főiskolára menjen; meg kell, hogy fossa magát az otthon kényelmétől; sokat kell tanulnia; fel kell adnia szabadidejét és alvását, hogy felkészüljön a vizsgákra; ott szörnyű nehéz kérdésekre kell válaszolnia, majd a szóbeli vizsgák próbatétele következik – és még fizetnie is kell az intézménynek, amely ilyen szenvedésnek tette ki! – ön nem tartja ezt az egészet kegyetlenségnek? A professzor „jó” ember, aki a diákját ilyen szellemi és testi szenvedésnek teszi ki?
- Nem értem, mit akar ezzel mondani. Természetesen az intézmény és a professzor szívességet tesz a diáknak azzal, hogy átvezeti ezen a felkészítő folyamaton, hogy sikeres legyen a szakterületén. Csak egy szüklátókörű ember ellenkezne azzal, hogy a diákoknak vizsgázniuk kelljen, akármekkora áldozatokat is kellett ezért hozniuk.

A muszlim diák szomorúan megrázza a fejét.

- Professzor úr, hihetetlen, hogy mennyire megérti a tesztek és vizsgák szükségességét, amikor önnek kell vizsgáztatnia, de nem érti ugyanezt a bölcsességet, mikor Isten teszi ki vizsgáknak a teremtményeit. Vegyünk példának az ön bátyját – ha átment a betegsége tesztjén, és hittel – amit mi *imánnak* nevezünk – halt meg, akkor bőséges jutalomban részesül a Paradicsomban mindazért a szenvedésért, amelyen itt átment. Annyira, hogy a jutalom sokkal nagyobb lesz, olyan, amelyet szem nem látott, és senki nem tud elképzelni! Sajnos „csak egy nagyon szüklátókörű” ember – és egy tudatlan – ellenkező azzal a próbatétellel, amely elé Isten állítja teremtményeit, ha az ember azt tartja észben, hogy a sikeresekre örökös jutalom vár.
- Paradicsom? Hah! Láta a Paradicsomot, megérintette, érezte az illatát, megízlelte, hallotta? A tapasztalati, ellenőrizhető, demonstrálható protokoll szerint a tudomány azt mondja, hogy az ön Paradicsoma nem létezik.
- Ide is eljutunk, ha Isten úgy akarja. Most folytassuk. Mondja meg, professzor úr, van olyan, hogy hó?

A professzor egy kicsit magához tért, és több önbizalmat érez.

- Igen, a hó létezik.
- Van olyan, hogy hideg?
- Igen, hideg is létezik.
- Nem, tanár úr. Nem létezik.

A professzor kifejezéstelenül néz maga elé. A diák megmagyarázza:

- Van sok hó, még több hó, szuper hó, mega hó, fehér hó, vagy – az ellenkező oldalon – kevés hó, a hó hiánya, de nincs olyan, amit „hidegnek” nevezünk. Lemehetünk mínusz 458 fokra, amely a hó teljes hiánya, de nem mehetünk ennél lejjebb.

Nincs olyan, hogy „hideg”, különben lejjebb tudnánk menni, mint mínusz 458 fok. Látja, tanár úr, a „hideg” csak egy szó, amellyel jellemezzük a hő hiányát. Nem tudjuk megmérni a hideget. A hőt meg tudjuk mérni, mert a hő energia. A hideg nem a hő ellenkezője, csupán a hő hiánya.

Csend van. Valahol leesik egy tű a teremben.

A muszlim diák folytatja:

- Professzor úr, van olyan, hogy sötétség?
- Ez egy ostoba kérdés, fiam. Mi az éjszaka, ha nem sötétség? Hová akar kilyukadni?
- Tehát azt mondja, hogy van olyan, hogy sötétség?
- Igen.
- Ön ismét téved, uram. A sötétség nem egy egység, hanem egy egység hiánya. Lehet gyenge fény, átlagos fény, erős fény, villódzó fény. Ha folyamatosan hiányzik a fény, azt hívjuk sötétségnek, igaz? Így határozzuk meg ezt a szót. A valóságban a sötétség nem létezik. Ha lehetne teremteni sötétet pozitív módon, és a sötétséget még sötétebbé tenni, meg lehetne vele tölteni egy dobozt. Megtöltené a dobozomat még sötétebb sötétséggel, professzor úr?
- Elárulná, mit akar ezzel mondani, fiatalember?
- Igen, professzor úr. Arra céloztam, hogy az ön filozófiai feltevése téves kiindulópontból származik, tehát a következtetése hibás. Ön nem tudós, csak pseudo-tudós!

A professzort elönti a méreg.

- Hibás...? Hogy merészeli...!

A muszlim diák nagyon hűvös és nyugodt, és kedvesen beszél, mintha egy kis gyerekhez beszélne:

- Tanár úr, megengedi, hogy elmagyarázzam, hogy értettem?

A diákok az osztályban buzgón bólogatnak és figyelnek. A professzor nem tehet mást, így beleegyezik.

- **Hát csak magyarázza...**

Közönyösen lóbálja a kezét, csodálatra méltó igyekezetében, hogy visszaszerezze az ellenőrzést. Hirtelen ő lett maga az előzékenység. Az osztály csendben várakozik.

- Az ön kiindulópontja a dualitás – magyarázza a muszlim diák – hogyha például van élet és van halál, ez két külön egység; egy jó Isten, és egy rossz Isten. Ön úgy tekint Isten fogalmára, mint egy véges, mérhető egységre. Tanár úr, a tudomány azt sem tudja megmagyarázni, hogy mi az a gondolat. Elektromosság és mágnesesség kell hozzá, de senki nem látta, és még kevésbé értette meg. Ha a halált az élet ellentétének tekintjük, akkor valószínűleg nem tudunk arról a tényről, hogy a halál nem létezik, mint egy lényegi egység. A halál nem az élet ellentéte, csupán az élet hiánya.

A fiatalember elvesz egy újságot egy másik diák asztaláról.

- Itt van az ország egyik legizléstelenebb magazinja, professzor úr. Van olyan, hogy erkölcstelenség?
- **Természetesen, nézze csak meg.**
- Megint téved, tanár úr. Az erkölcstelenség csupán az erkölcsösség hiánya. Van olyan, hogy igazságtalanság? Nincs, uram, Az igazságtalanság az igazság hiánya. Van olyan, hogy rossz? – a muszlim diák vár egy kicsit – A rossz nem a jó hiánya?

A professzor arca félelmetes színt ölt. Annyira mérges, hogy szóhoz sem jut.

A muszlim diák folytatja:

- Ha van rossz ezen a világon, professzor úr – és mind egyetértünk abban, hogy van – akkor bizonyára Isten hoz létre valamit a rossz dolgokon keresztül. Mi az, amit Isten megvalósít? Az iszlám szerint az, hogy kiderüljön mindenkiről, hogy a jót, vagy a rosszat választja.

A professzor fennhéjázott:

- Filozófiatudósként nem látom, hogy ennek a kérdésnek bármi köze lenne a választáshoz; realistiként abszolút nem ismerem el Isten fogalmát, vagy bármi más teológiai tényezőt, hogy része lenne a világ egyenletében, mivel Isten nem érzékelhető.
- Azt gondolom, hogy Isten erkölcsi rendszerének hiánya az egyik legérzékenyebb jelenség manapság – felelte a muszlim diák – Az újságok dollár milliárdokat keresnek hetente, hogy erről tudósítsanak. Professzor úr, ön a világon található minden rosszért, Istent hibáztatja – akiben ön nem hisz – de ez egy magától értetődő ellentmondás. Azonban vizsgáljuk meg, hogy kik valójában a felelősek a rossz elterjedéséért: azok, akik hisznek Istenben, vagy azok, akik nem? A muszlimok egyik alapvető hite, hogy fel fog támadni az **Ítéletnapon**, és felelni kell az evilági tetteiért. Minden jótettért jutalmat kap, és minden rossz tettért felelősségre lesz vonva. Minden muszlimnak hinnie kell abban, hogy felelős a tetteiért, és hogy senki sem viseli az ő bűneinek a terheit az **Ítéletnapon**. Szintén alapvető hit, hogy a Paradicsom a jutalma a hívőknek és a Pokol a büntetése a hitetleneknek, és hogy minden muszlim gonosztevő büntetést kap bűneiért. Professzor úr, ezek a fogalmak megszámlálhatatlan millió muszlimot tartottak távol attól, hogy rosszat tegyenek. Mind tudjuk, hogy a büntetés elrettentő erővel szolgálnak a bűn elkövetése ellen. Enélkül nem tudnánk létezni a világban: a pénzbüntetések, megrovások és a börtön minden civilizált rendszer részét képezik. Ugyanakkor ott vannak az ateizmus prédikátorai, akik nem hisznek ezekben a fogalmakban, amikor erkölcsi kérdésekkel kapcsolatban merülnek fel. Számukra nem létezik **Ítéletnap**, vagy számonkérhetőség, nincs jutalom és büntetés. A tömegekhez intézett üzenet világos: „*Ha nem kapnak el, akkor minden rendben van. Nem kell aggódnod semmi miatt.*” Azt is látjuk, hogy számukra nincs olyan dolog,

hogy bűn – ami nálunk azt jelenti, hogy **Isten** törvényével ellenkező irányba menni – minden egyén szabadon tehet, amit csak akar, és nincs olyan tett, amelyet „helytelenek” lehetne tekinteni. Hadd magyarázzam a következő módon: az ateista úgy tartja, hogy **Isten** nem létezik. Ha nem létezik, akkor nem is alkothatott törvényeket azzal kapcsolatban, hogy mi a helyes és mi a helytelen – tehát nincs bűn, mivel a bűn az **Isten** akaratával való ellenszegülés. Ezért az ember szabadon megalkothatja saját törvényeit, saját „erkölcsi” rendszerét. Így a férfiak férfiakkal „házasodnak”, nők nőkkel „házasodnak”, az AIDS és más betegségek terjedése belefér. A paráználkodás és a házasságtörés nem bűn, amíg „beleegyező felnőttekről” van szó, és az ateista logika szerint még a vérfertőzés sem számít bűnnek, ha a benne résztvevők „beleegyező felnőttek”, mivel a vérfertőzést csak egy vallási alapon fekvő törvény ítéli bűnnek, míg a professzor úr kategorikusan kijelentette, hogy „abszolút nem ismeri el Isten fogalmát, vagy bármilyen más teológiai tényezőt, mint a világi élet tényezőjét”. A gyermekek meggyilkolása az anyaméhben, az is rendben van – ez a nő „joga”, és így tovább. Türelem, tanár úr. Biztos benne, hogy az édesapja valóban az ön édesapja, és az édesanyja valóban az ön édesanyja?

A professzor mérhetetlen haragra gerjedt.

- Milyen abszurd feltételezés! **TERMÉSZETESEN AZ APÁM AZ APÁM ÉS AZ ANYÁM AZ ANYÁM!** – kiáltja.

A muszlim diák szünetet tart. A szünet hosszúra nyúlik. Kísérteties a hangulat, a diákok a szék szélén ülnek. A muszlim diák jól kiszámított hangon azt mondja:

- Bizonyítsa be!

A levegő feszült. A professzor nem képes már kontrollálni magát. Arca vörös színárnyalatot nyer.

- **HOGY MERÉSZELI!** – kiabál magán kívül – **ELÉG VOLT A SÉRTÉSEIBŐL! KIFELÉ AZ OSZTÁLYBÓL! JELENTENI FOGOM MAGÁT A REKTORNAK!**

Az osztály kövé dermedt a kitörés hatására. A professzor rohamot kapott, vagy infarktusa lesz?

A muszlim diák nyugodtan áll a helyén. Az osztály felé fordulva felemeli a kezét, biztosítva őket, hogy nincs miért aggódni. Majd együtt érző szemeit a professzor felé fordítja. Mintha egy erő indulna ki a szemeiből, a professzor felé. A professzor nem bírja állni a tekintetét. Elfordul. Haragja lecsillapodik. Leül a székébe és fejét kezébe temeti.

Néhány perc múlva a muszlim diák nagyon kedvesen megszólítja:

- Drága professzor úr, nem úgy gondoltam, hogy az ön szülei nem az ön szülei. Csupán arra próbáltam rámutatni, hogy sem ön, sem én, sem bármelyikünk itt az osztályban nem tudja bebizonyítani, hogy szüleink valóban a szüleink, vagy sem.

Teljes csönd.

- Ennek az az oka, hogy nem láttuk, hogy a szüleink szeretkeztek, amikor mi megfogantunk. Nem voltunk jelen, hogy beazonosítsuk azt a spermát, amely megtermékenyítette a petesejtet anyánk méhében. Elfogadjuk szüleink szavát, hogy ők a szüleink. Őszintének és becsületesnek tartjuk szüleinket, és elfogadjuk, hogy igazat mondanak erről. Nem kérdőjelezzük meg a megbízhatóságukat. Ugyanúgy, az ön gyerekeinek is el kell fogadniuk az ön szavát, hogy ön az apjuk, és hogy édesanyjuk valóban az édesanyjuk. Talán nem így van, professzor úr?

A professzor felemeli a fejét. Felnéz a muszlim diákra. Látni lehet, hogy arca kitisztul, ahogy kezdi megérteni a dolgokat. A harag eltávozott. Nagyon lassan megismétli:

- El kell fogadnunk a szüleink szavait... El kell fogadnunk a szüleink szavait...
- Igen, professzor úr. Nagyon sok olyan dolog van, amiben el kell fogadnunk mások szavait. A levegő léte, az oxigén, a molekulák, az atomok, és így tovább. Tehát amikor metafizikai dolgokhoz jutunk, valódi tudományos kutatásunkból tudjuk, hogy nem voltak a világon a Küldötteknél (Raszúl-oknál) őszintébb és megbízhatóbb emberek. Mi muszlimok készek vagyunk rá, hogy életünket feltegyük arra a tényre, hogy **Mohamed** (Allah áldása és békéje legyen vele) egy teljesen hibátlan jellem volt. Soha nem hazudott senkinek. Annyira megbízható volt, hogy még esküdt ellenségei is Al-Amín-nak (a Megbízhatónak) hívták. Ha ő azt mondta, hogy **Isten (Allah)** létezik – és mi készek vagyunk elfogadni szüleink szavát, hogy ők a szüleink – akkor őszintén el kell fogadnunk az ő szavát is, ahogy sok más dolgot – a Paradicsom és a Pokol létezését; az angyalok létezését; az Ítéletnap eljövetelét; azt, hogy Isten számon kéri az evilági tetteinket; és sok más kérdést. Emellett sok más dolog is van, amely **Isten (Allah)** létezésére utal. Az utolsó kinyilatkoztatás, a **Nemes Korán** ott van, mindenki tanulmányozhatja. Vannak benne különleges kihívások, ha valaki kételkedne benne. Ezeket a kihívásokat nem teljesítette senki létezésének ezernégyszáz éve alatt. Ha az ember nincs felkészülve, hogy higgyen egy ilyen Küldöttben (Allah áldása és békéje legyen vele), akkor teljes képmutatás, ha a tudósok szavát elfogadja, akiknek doktrínái folyamatosan változnak, vagy akár elhinni szüleink szavát. Minden évben a bíróságokon sok esetben pereskednek a szülők, akik meagtagadják gyermekeik szülőségét, azon kívül azt is számításba kell vennünk, hogy számtalan gyermek spermadonoroktól, ismeretlen férfiktől fogant meg, és sok olyan gyermek is van, akiket gyermektelen párok örökbe fogadtak és sajátjukként nevelik fel, tehát statisztikailag nagy hibalehetőség van

bármelyik személy állításában, miszerint a szülei valóban az ő biológiai szülei.

Az osztályhoz fordulva a muszlim diák így fejezi be:

- Minden egyes ember kötelessége, hogy tanuljon az iszlámról. A Nemes Korán mindenki számára elérhető, hogy tanulmányozza. Az iszlámról van elérhető irodalom is. Az én kötelességem csak annyi, hogy felhívjam a figyelmeteket, hogy az egyetlen Igazság az Iszlám. Ugyanakkor a vallásban nincs kényszer. A helyes út nyilvánvalóan elkülönült a hamisságtól; és aki elutasítja a hamis istenségeket és hisz **Allahban (Istenben)**, az szilárd kapaszkodót fogott, amely soha nem törik el; és Allah mindent Halló és mindent Tudó. Miután ezt elmondtam nektek, az is a kötelességem, hogy meghívjalak titeket, hogy csatlakozzatok a muszlimok testvériségéhez azzal, hogy felveszitek az iszlámot. **Allah** a Védelmezője azoknak, akik hisznek. Ő kihozza őket a sötétségből a fényre. És akik nem hisznek, az ő védelmezőik a hamis istenségek. Ők a fényből sötétségbe vezetik őket... Ezek a **Nemes Korán** versei, amelyeket idéztem nektek.

A muszlim diák az órájára néz.

- Professzor úr, diáktársaim, nagyon köszönöm, hogy lehetőséget adtak nekem, hogy elmagyarazzam ezeket. Ha megbocsátanak, el kell mennem a mecsetbe imádkozni. Béke legyen azokkal, akik helyesen vezetettek.

IslamHouse.com

الإسلام في بلغات العالم

Islam in the languages of the world

